

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2596/2023
13.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милош Радојевић и Александар Милуновић, адвокати из ..., против туженог Дом здравља „Крагујевац“ из Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4136/22 од 11.01.2023. године, у седници већа одржаној 13.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4136/22 од 11.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1629/21 од 18.07.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од децембра 2018. године закључно са јуном 2021. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом као у изреци. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име неисплаћеног регреса за период од септембра 2018. закључно са јуном 2021. појединачно опредељене износе са законском затезном каматом као у изреци. Ставом трећим изреке, обавезује се тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 55.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4136/22 од 11.01.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати за период од децембра 2018. закључно са јуном 2021. појединачне месечне износе са законском затезном каматом од извршности до исплате; Одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати за период од септембра месеца 2018. закључно са јуном месецом 2021. године појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате; Одређено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка није тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном утврђењу тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време на радном месту ... са коефицијентом за обрачун плате од 8,98. Тужени је тужиоцу исплаћивао плату у висини минималне зараде. У обрачунским листама плата тужиоца није исказивана као посебна ставка накнада за трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. На основу налаза и мишљења судског вештака утврђена је висина тражених накнада на име топлог obroка и регреса у две варијанте, и то према одредбама Општег колективног уговора из 1997. године (прва варијанта) и Општег колективног уговора из 2008. године (друга варијанта).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев сматрајући да тужиоцу припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, сходно параметрима из раније важећег Општег колективног уговора из 1997. године. По оцени првостепеног суда, право тужиоца на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, које му припада на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама, није реализовано конкретном исплатом по том основу, с обзиром да је тужени у спорном периоду, обрачињавао и исплаћивао тужиоцу плату у висини минималне зараде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за исплату наведених накнада, закључујући да је износ спорних накнада садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама, због чега тужиоцу не припада право право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

По оцени Врховног суда неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Чланом 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) чланом 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд је оценио да је тужиоцу износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, па тужилац нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд. Наиме, чињеница да се из коефицијента основне плате за тужиоца у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, сама по себи не ствара основ за њихову исплату, на начин како је то првостепени суд утврдио, нити подразумева да део тужиочевог коефицијента поуздано не садржи предметне трошкове.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић